

Arrest

nr. 112 787 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X/

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 8 juli 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). De bestreden beslissing werd betekend op 30 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. NAULAERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2009 diende eerste verzoekster van Nederlandse nationaliteit een eerste aanvraag in van een verklaring van inschrijving, onder een bijlage 19, in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende.

Op 23 september 2009 weigerde verweerder haar het verblijf van meer dan drie maanden en beval haar het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 maart 2011 diende eerste verzoekster een tweede aanvraag in van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werknemer of werkzoekende (bijlage 19).

Op 12 juni 2012 nodigde verweerder eerste verzoekster uit recente bewijzen voor te leggen van haar huidige activiteit. Zij nam er kennis van op 4 september 2012.

Op diezelfde werd eerste verzoekster ingeschreven in het vreemdelingenregister en er werd haar een verklaring van inschrijving afgeleverd.

Op 8 juli 2013 stelde verweerder een einde aan het verblijf van meer dan drie maanden van verzoeksters met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

[...]

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 14.03.2011 een bijlage 19 in als werknemer (art. 40 §4, 1° van de wet van 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag, overeenkomstig art. 50 §2, 1° (KB 08.10.1981) een arbeidscontract en loonfiches voor. Zij verkreeg dan ook het verblijfsrecht als werknemer.

Op 04.09.2012 werd zij uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige situatie. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Zij legde nadien nochmaals haar oude arbeidscontract en loonfiches voor, alsook werkloosheidsbewijzen van de RVA en bewijs van opname in de Bouman Kliniek. Betrokkene toont hiermee aan dat zij in het verleden tewerkgesteld was en dat zij van 01.11.2011 tot 21.11.2011 en van 04.12.2011 tot 20.01.2012 opgenomen is geweest in de Bouman Kliniek.

Wanneer we het dossier verder onderzoeken, dienen we het volgende vast te stellen: Betrokkene was, volgens de databank van de RSZ, het laatst tewerkgesteld op 11.04.2011. Sindsdien is betrokkene er kennelijk niet meer in geslaagd om een job te vinden. Zij kan het verblijfsrecht dan ook niet behouden als werknemer en dient beschouwd te worden als werkzoekende. Betrokkene heeft immers zelf verklaard dat zij momenteel niet werkzaam is, noch studerend. Zij zou begeleid worden in het bekomen van werkloosheidsuitkering. Als zij die al zou ontvangen, blijft zij werkzoekende en dient zij hoe dan ook aan te tonen dat zij effectief werkzoekende is. Het verkrijgen van werkloosheidsuitkering op zich geeft geen recht op behoud van verblijf. Zij dient daarnaast ook aan te tonen dat zij actief werkzoekende is en dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Dat heeft zij tot op heden niet gedaan. Nergens in het dossier zit enig bewijs van haar actieve zoektocht naar een job. Zij toont niet aan ingeschreven te zijn bij de VDAB of gesolliciteerd te hebben en levert verder ook geen enkel bewijs van haar reële kans op tewerkstelling.

In het dossier wordt melding gemaakt van twee opnames in de Bouman Kliniek, een instelling voor geestelijke gezondheidszorg nl. van 01.11.2011 tot 21.11.2011 en van 04.12.2011 tot 20.01.2012. Daarenboven is op 24.08.2012 bevallen van een dochter en heeft zij na de bevalling van het kind kunnen genieten van haar moederschaprust. We erkennen wel dat zij in die specifieke momenten niet in de mogelijkheid was om te werken, maar daarbuiten was zij wel in de mogelijkheid om stappen te zetten in haar verdere zoektocht naar werk. Zij legt hiervan echter geen bewijzen voor.

Ondertussen dateert de laatste dag tewerkstelling van betrokkene al van 11/04/2011. Indien mevrouw een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds opnieuw aan de slag zou zijn geweest. Betrokkene kan bijgevolg het verblijfsrecht ook niet behouden als werkzoekende.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene reeds ettelijke maanden beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in derde categorie als persoon met gezinslast. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor dient er ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van haar dochter, B. A. Bij de beslissing werd rekening gehouden met de bepalingen van art. 42ter §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980.

Het is immers, gezien de jonge leeftijd, niet opportuun het kind van de moeder te scheiden. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van de minderjarige dochter dat zij haar moeder kan vergezellen gezien deze niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van haar moeder moet zij zich evengoed kunnen ontwikkelen en opgroeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar zij kunnen inreizen en verblijven."

Op 23 augustus 2013 diende eerste verzoekster een derde aanvraag in van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in de hoedanigheid van Europese onderdaan – werkzoekende.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de tweede verzoekster B. A. als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, die er een *accessorium* van is, zijn bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaan van het voornoemde minderjarige kind (RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

Het beroep wordt enkel onderzocht in hoofde van eerste verzoekster B.H. (hierna: verzoekster).

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster roept de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken maakt een bestuurshandeling uit, zodat deze beslissing overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient gemotiveerd te worden. Het Hof van Cassatie heeft n.a.v. de schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van rechterlijke beslissingen geoordeeld dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd genomen (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1, 166).

Indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd is, leidt dit tot het gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en betekent dit dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken niet beredeneerd werd genomen, zodat zij vernietigd moet worden.

Dat deze motivering door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu niet geschied is, doch minstens gebrekkig is geschied, hetgeen onder meer zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

2. De gebrekkige motivering van de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, beslissing overeenkomstig de Wet van 29 juli 1991

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de weigeringsbeslissing van 8 juli 2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster is effectief sedert 11 april 2011 niet meer tewerkgesteld geweest in België, doch dit grotendeels omwille van redenen buiten haar wil.

Verzoekster werd op 11 april 2011 ontslagen door haar toenmalige werkgever VZW OZ Hulp @ Home.

Er kan onmogelijk verwacht worden van verzoekster dat zij onmiddellijk een nieuwe tewerkstelling zou vinden.

Verzoekster werd in die periode meermaals door haar eigen oom seksueel misbruikt, waardoor verzoekster in slechte milieus belandde en verslaafd geraakte aan cocaïne. Verzoekster kon immers door haar drugsgebruik haar familiale problemen vergeten. Ingevolge deze aanhoudende psychische problemen werd verzoekster van 1 november 2011 tot en met 21 november 2011 en van 4 december 2011 tot en met 20 januari 2012 opgenomen in de Bouman Kliniek te Rotterdam.

Aldaar verkreeg verzoekster somatische en psychiatrische begeleiding teneinde haar problemen te verhelpen. In de periode van haar opname raakte verzoekster in verwachting. Verzoekster beviel uiteindelijk op 24 augustus 2012 van een dochtertje, genaamd B. A. Na haar bevalling genoot verzoekster tot eind oktober 2012 moederschapsrust. Verzoekster kreeg vanaf april 2013 opnieuw te kampen met psychiatrische problemen en staat sedertdien tot op heden onder de begeleiding van Dr. L. T. Verzoekster was dan ook omwille van medische redenen (psychische problematiek ingevolge seksueel misbruik, drugsgebruik, zwangerschap) niet in staat om zich op de arbeidsmarkt te begeven als werknemer of werkzoekende.

De redenen die ten grondslag liggen aan de werkloosheid van verzoekster zijn er dan ook die buiten haar wil om vallen. Verzoekster dient als zijnde arbeidsongeschikt beoordeeld te worden ingevolge haar aanhoudende medische problemen. De argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoekster niet aantoonde dat zij actief naar werk zoekt en geen bewijzen van reële kans op tewerkstelling voorlegt, faalt dan ook naar recht. Verzoekster is ingevolge haar medische problemen thans immers niet in staat om te werken. Dat de beslissing d.d. 23 juli 2013 van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook ten onrechte werd genomen, zodat verzoeker er de nietigverklaring van vordert."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voorarbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De in casu relevante bepalingen van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

*1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;
(...)”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 4 september 2012 werd uitgenodigd tot het voorleggen van documenten betreffende haar huidige activiteiten als werknemer, zelfstandige, werkzoekende, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Tevens werd haar gevraagd een recent OCMW-atteest voor te leggen. In dit schrijven werd eveneens uitdrukkelijk aangegeven dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit kan de betrokkene het recht op verblijf te verliezen”*.

Verzoekster maakte in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- oud arbeidscontract en loonfiches
- werkloosheidsbewijzen van de RVA
- bewijs van opname in het Bouman ziekenhuis van 1 november 2011 tot 21 november 2011 en van 4 december 2011 tot 20 januari 2012.

Op grond van de voorgelegde stukken stelt verweerder in de bestreden beslissing op een gemotiveerde wijze vast dat verzoekster niet langer aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet voldoet. Verweerder besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht in toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster geeft toe dat zij sedert 11 april 2011 niet meer tewerkgesteld geweest is, maar voert aan dat dit grotendeels omwille van redenen buiten haar wil is. Zij wijst op het misbruik door haar oom waardoor zij verslaafd geraakte aan cocaïne en herhaaldelijk en langdurig moest worden opgenomen in de psychiatrie. Ze wijst eveneens op de bevalling van 24 augustus 2012 en de moederschapsrust die daarop volgde tot eind oktober 2012. Mits een stuk dat wordt gevoegd bij het verzoekschrift wijst ze er tevens op dat ze vanaf april 2013 opnieuw te kampen kreeg met psychiatrische problemen en sedertdien tot op heden onder begeleiding is van dokter L.T. Ze concludeert hieruit dat zij omwille van haar medische problemen als arbeidsongeschikt diende beschouwd te worden.

Uit het betoog van verzoekster blijkt dat ze niet betwist dat het einde van de tewerkstelling dateert van 11 april 2011. De Raad dient dus vast te stellen dat verzoekster amper 5 maanden heeft gewerkt sedert het ondertekenen van het contract van onbepaalde duur en sedert het indienen van de aanvraag van een verklaring van inschrijving van 14 maart 2011 amper één maand heeft gewerkt.

Waar verzoekster wijst op haar medische problematiek, stelt de Raad vast dat verweerder deze in zijn beoordeling betrokken heeft en eveneens erkent dat zij op de momenten van opname in de psychiatrie en tijdens de periode van moederschapsrust niet in de mogelijkheid was om te werken. Verweerder stipt evenwel terecht aan dat verzoekster daarbuiten wel in de mogelijkheid was om stappen te zetten in haar zoektocht naar werk maar hiervan geen bewijzen voorlegt van bijvoorbeeld inschrijving bij de VDAB of sollicitatiebrieven.

De Raad merkt evenwel op dat het einde van de moederschapsrust zich bevond eind oktober 2012 terwijl de bestreden beslissing dateert van 8 juli 2013. Voor deze tussenperiode meent verzoekster dat zij nog steeds arbeidsongeschikt was en meent zij dit te kunnen aantonen door het voorleggen, bij het verzoekschrift, van een stuk van huisarts L.T. van 6 augustus 2013 waaruit blijkt dat deze verzoekster behandelt sedert april 2013.

De Raad dient er echter op te wijzen dat hij zich in het kader van zijn wettigheidsstoezicht dient te plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*) en dient na te gaan of verweerder met inachtnaam van alle stukken die op dat ogenblik voorlagen tot een redelijke beslissing is

gekomen. Bijgevolg kan de Raad in zijn beoordeling het laattijdig voorgelegd stuk van dokter L.T. niet betrekken, zodat geen enkel stuk voorligt waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster sedert het einde van haar moederschapsrust in de onmogelijkheid was te werken. Ten overvloede stipt de Raad aan dat arts L.T. overigens in dat laattijdig voorgelegd stuk geen gewag maakt van enige arbeidsongeschiktheid maar er enkel op wijst dat verzoekster bij hem in behandeling is sedert april 2013. Verzoekster kan bijgevolg geenszins hard maken dat zij sedert het einde van haar moederschapsrust tot op het ogenblik van de bestreden beslissing niet in staat was om te werken om medische redenen.

Verzoekster concretiseert de door haar in het verzoekschrift aangevoerde vergissingen en fouten van verweerder niet.

Het was geenszins onredelijk van verweerder om op het ogenblik van de bestreden beslissing, op basis van de toen aan hem voorgelegde gegevens tot de beoordeling te komen dat verzoekster niet langer voldoet aan de vereiste verblijfsvoorwaarden en een einde te stellen aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng oktober tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU